

XII. SJEZD ČESKÉ INTERNISTICKÉ SPOLEČNOSTI, PRAHA

Ve dnech 23. – 25. 10. 2005 se konal v pražském Kongresovém centru XII. výroční kongres České internistické společnosti. Po 10 letech příjemných setkávání ve Zlíně, kdy už však ke konci praskalo město ve švech, došlo loni ke zlomu a rozhodnutím výboru ČIS byly sjezdy přesunuty střídavě do Brna a Prahy. Změnila se organizace, změnilo se sestavování programu. Obě města nabízejí příležitost téměř neomezenému počtu účastníků i firem. Brno loni nasadilo laťku organizace, vědeckého programu i společenských akcí velmi vysoko.

Letošního kongresu v Praze se zúčastnilo 1300 lékařů a přes 200 sester od nás i ze Slovenska. Vystavovalo 47 firem. Sjezd by nebylo možné uskutečnit bez velkorysého přispění generálního sponzora firmy KRKA i dalších 10 sponzorů. Jednotlivým odborným společnostem s interním zaměřením byly nabídnuty 1–2 hodinové bloky k prezentaci oboru. Pětačtyřicet řečníků využilo možnosti přednášet v sekci volných sdělení. Byla zajímavá i posterová sekce. Svědčí o vážnosti, které interna požívá, že celkem 24 odborných společností včetně Sdružení praktických lékařů a Asociace sester přijalo nabídku a vyslalo své přední řečníky.

Přednášelo se ve 4 sálech, v pátém byly posterové. Kongresový palác nabízí obrovské prostory a technické možnosti. Vše se tady odehrává na jednom místě. Určitá počáteční neútlustnost prostorů vymizí s příchodem firem a jejich stánků. Překrásný byl pohled z hlavní chodby na sluncem osvětlenou a krásně podzimně zbarvenou Prahu. Programová nabídka byla však tak zajímavá, že těch, kteří neodolali kráse a svodům velkoměsta, nebylo zase příliš mnoho.

Program začal v neděli odpoledne a končil v úterý odpoledne firemními sympozii, kterých bylo celkem 18. Obavy organizátorů, že přijde málo lidí, se ukázaly plané. Nebylo sice vždy všude plno, ale to už se stává i na mnohatisíkových kongresech. Byla to otázka atraktivit tématu a také vynalézavosti firem, ne nezájmu účastníků.

I vlastní program byl navštíven velmi slušně. Opět se ukázalo, že je větší zájem o vysloveně praktická témata než o tzv. velká témata. Praha měla celkově méně času než vloni

Brno. Program byl velmi koncentrovaný, někdy zbývalo málo prostoru na diskuzi. Stihnout se nedalo všechno, přebíhání ze sálu do sálu už ale k velkým sjezdům patří. Souhrn referátů, bohužel ne vinou redakce nekompletní, vyšel v renovovaném časopise Vnitřní lékařství. V budoucnosti by asi bylo dobré donutit všechny autory ke včasnému dodání materiálů a vydat souhrn na CD.

Sestry měly pro své jednání vyhrazen jen jeden den. Je to trochu škoda. Sestry nejsou zhyčkané firmami a zahraničními kongresy a vysloveně prahnou po vzdělání. Z našich zkušeností víme, že při dobrém programu není složité přilákat na sjezd několik set sester. Sestry nepředepisují léky, farmaceutické firmy tedy zajímají méně. Zafinancovat jejich akce bývá obtížnější. V rámci velkých kongresů by to však neměl být tak velký problém. Sestry v každém případě přinesou výrazné oživení na každý náš sjezd.

Slovenské kolegy stále nepovažujeme za cizince. Možná, že by bylo dobré na příští kongres pozvat pár známých zahraničních řečníků.

Nejen vědou živ je člověk. Při slavnostním zahájení vystoupil v krátkém violoncellovém recitálu pan Petr Šporcl, zajímavé bylo pak i vystoupení paní Markéty Mazourové na bicí nástroje v rámci wellcome drinku. Nádherný byl varhanní koncert v chrámu Sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Varhanní provedení Smetanova Vyšehradu, skladby Dvořáka i Janáčka v podání Josefa Leciana a Pavla Červinky, zanechalo určitě hluboký dojem u všech, kteří zcela zaplnili chrám. Na závěrečném setkání v Karolinu vystoupil v kytarovém recitálu Lubomír Brabec.

Interní medicína nezažívá zrovna období slávy. Na rozdíl od desetibojařů, kteří jsou hrdiny na poli sportovním, nebývají internisté – slovy primáře Kotíka desetibojaři na poli medicíny – tak oslavováni. Jsou zřejmě nejvzdělanější mezi lékaři, každý potřebu hodně všeobecně vzdělaných lékařů uznává. Přesto trvá tlak na okleštění interen ve prospěch specializací. Mladí ambiciózní lékaři záhy utíkají do specializací, kde zažijí rychlejší vzestup, ale i více peněz. Pomalu začne být problém získat starší lékaře, kteří by si troufli sloužit na interně. V cizině se už přišlo na to, že mít hodně vzdělaného lékaře, nejspíše internistu, který umí tak trochu všechno a který utírá lezy specialistů, je lepší pro pacienta i lacinější pro systém. Mimochodem interní kmen má ve svém postgraduálním vzdělávání 20 oborů.

Abych nebyl tak pesimistický, mám dojem, že se už interní medicína odrazila ode dna, o čemž svým obsahem i rozsahem svědčil náš sjezd.

Věřím, že se najde dost lékařů, jejichž životním i medicínským krédem budou slova Blaise Pascala, že „je totiž daleko krásnější vědět něco o všem, než vědět všechno o něčem.“

Sjezd byl úspěšný odborně i společensky. Poděkování si určitě zaslouží prof. Horký jako prezident kongresu, pánové Češka, Kotík a Jiří Widimský mladší z organizačního a programového výboru.

Za hladký průběh vděčíme Mgr. Středové a firmě Galén – Sympozium.

Nashledanou v listopadu 2006 v Brně.

MUDr. Jan Nedvídek